На галузці яблуко висіло;
Каменем я кинув — перебив
Гілочку, аж серце заболіло:
І навіщо я таке зробив?

Не подумав. Лютий недотепа.
За добро я розплатився злом.
І стоїть коло дороги щепа,
Наче птах з підстреленим крилом.

Яблунько моя зеленокрила,
Може, ти й заплакала тихцем.
Ти для мене яблуко вродила,
Я ж у тебе кинув камінцем!

Засихає перебита галузь
І в душі горить, немов батіг
Совісті, а яблуко зосталось,—
Мій важкий, хоч недостиглий гріх.